

ставление, въ което нищо вѣрно нѣмаше. Тѣ разиграваха само една комедия да получатъ нѣколко комачета хлѣбъ отъ господарскійтъ столъ. Ъдението се свърши и прѣдставлението пристана. Старата циганка се отдѣли отъ другаритѣ, приближи се къмъ масата, спрѣ се прѣдъ милязимтъ и почна нѣщо да шепне.

— Хм . . . азъ виждамъ, бабо, че ти се искатъ пари, забѣлѣжи офицеринтъ.

— Подарете . . . бждете милостиви . . . Аллахъ ще ви го върни на другийтъ свѣтъ.

— Малко ли ви дадохме да ѣдете?

— Азъ неможихъ да сваря, гѣлабъ . . . ти видишъ, че азъ съмъ стара . . . младитѣ зимаха всичко . . . Дайте на старицата, Монляиръ и Нанкиръ ще запишатъ всичко и ще ви го напомнятъ на оня свѣтъ.

— Какво искашъ? Туку тѣй ли да ти даваме!

— Не туку тѣй, милый, не туку тѣй: азъ зная да бая за лоша срѣща, зная да цѣря всеѣкакви болести, зная да прѣдсказвамъ. Турцитѣ необичатъ да си гадаятъ, тѣ вѣрватъ доста много въ прѣдопрѣдѣлението и за това не се грижатъ за своето бждѣще. Каквото е, казватъ тѣ, написано въ книгата, това и ще се случи. И затова милязимтъ равнодушно слушаше циганката, послѣ показа съ прѣстъ къмъ другаритѣ и я попита.

— Иматъ ли цигулка?

— Иматъ, джанъмъ, отговори бабата.

— Е? . . . той погледна къмъ съдатитѣ и прѣдложи: — Да ли да срѣбнимъ малко ракия?

Онбашията въздѣхна, послѣ и съдатитѣ, а единъ отъ тѣхъ като че запѣшка.

— Какво? Какъ мислите? попита милязимтъ,

— Не би било злѣ, отговориха тѣ.

— Ракията не е вино, прошепна циганката.

Пророкътъ е запрѣтилъ на правовѣрнитѣ да пиятъ вино, но за ракията нищо не се говори въ корантъ.

— Тогава ето какво: почна милязимтъ, — механджията ще ни донесе ракия, а циганитѣ нека поиграятъ, попѣятъ и посвирятъ, тогава, каза той, като видѣ, че циганката немърда, — и пари може би да се намѣрятъ.